

**MIKE
TYSON
AMBITIE!**

'Onthullend, pijnlijk en geestig.'

– NRC Handelsblad

BIOGRAFIE

Ook verschenen van Mike Tyson bij Xander Uitgevers
Niets dan de waarheid (2014)

MIKE TYSON

EN LARRY SLOMAN

AMBITIE!

Uitgegeven door Xander Uitgevers BV
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *Iron Ambition*

Oorspronkelijke uitgever: Sphere, imprint van Little, Brown Book Group

Vertaling: Jasper Mutsaers

Omslagontwerp: Studio Marlies Visser

Omslagbeeld: Jerry Metellus Photography Inc.

Auteursfoto: Chris Hyde

Zetwerk: Michiel Niesen, ZetProducties

Copyright © 2017 Tyrannic Literary Company, LLC

Copyright © 2017 voor de Nederlandse taal:

Xander Uitgevers BV, Amsterdam

ISBN 978 94 0160 744 5 / NUR 400

De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden te traceren.
Mocht u desondanks menen rechten te kunnen uitoefenen,
dan kunt u contact opnemen met de uitgever.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt
door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Ter nagedachtenis aan Cus D'Amato,
die me inspireerde meer te bereiken dan ik ooit voor mogelijk hield

VOORWOORD

Ik kijk uit het raam van mijn suite in het Ritz-Carlton Hotel in Battery Park City in New York. In de andere kamer zorgt mijn vrouw Kiki voor onze twee kindjes. Milan is bezig met een knutselopdracht en Rocco rent, zoals gewoonlijk, als een dolle door de kamer. Ik ben vanuit Vegas hiernaartoe gekomen om een gastoptreden te doen in het Barclay Centre, waar Deontay Wilder zijn wbc-titel in het zwaargewicht verdedigt tegen Artur Szpilka. Wilder? Szpilka? Ooit was zwaargewicht het enige wat ertoe deed bij het boksen. Die tijden zijn reeds lang vervlogen.

Ik kijk uit op het gebied rond Wall Street en ik denk terug aan de tijd dat ik opgroeide in Brownsville, Brooklyn. Iedere keer als ik met mijn vrouw over mijn jeugd praat, denkt ze dat ik mezelf zit op te hemelen. Ik zeg dan: 'Schatje, ik kan gewoon niet geloven dat mij dit overkomen is.' Mijn vrouw begrijpt niet hoe fucking arm ik was. En dan vertel ik haar in welke straten ik als negenjarige mensen tegen de muur kwakte en ze van hun kettingen beroofde.

Ik verdraai mijn nek een beetje zodat ik 42nd Street kan zien. Dat was ons speelterrein. Ik hing rond in de speelhallen of glipte Bond's International Casino binnen, waar ik de zakken rolde van mensen die muziek kwamen luisteren. Het was iedere avond weekend in 42nd Street. Maar Times Square is niet meer hetzelfde. Er lopen nu Disneyfiguren rond die erop uit zijn om met toeristen op de foto te gaan, en de Naakte Cowboy die op zijn gitaar tokkelt. Iedereen heeft zijn telefoon in de aanslag om met vreemden op de foto te gaan. Probeer je eens voor te stellen dat je zoiets deed bij de mensen met wie ik omging op Times Square. 'Hé man, laten we een selfie maken!' Een fucking selfie, *nigga*? In de jaren zeventig was foto's maken van vreemden uit den boze. Je zei niet eens 'hallo' tegen iemand die je niet kende.

De motherfucker zou je in elkaar trappen en je in coma op de stoep laten liggen.

Ik maakte destijds deel uit van een gevaarlijk groepje. Ik beloofde iemand, kocht vervolgens gave spullen, en dan jatten de oudere kinderen mijn sneakers, jas en sieraden weer. Hoe versla je zulke grote monsters? Iedereen was bang. Maar op de een of andere manier overleefde ik dergelijke situaties altijd. 'Joh, dat is Mike,' zei een van mijn oudere hippe vrienden dan en dan lieten die hufters me weer gaan. Dus omdat ik het altijd overleefde, dacht ik dat ik een speciale lotsbestemming had. Ik heb altijd geweten dat ik niet in de goot zou eindigen, dat er iets ging gebeuren wat gedenkwaardig was. Ik was een onzeker straatschoffie, maar ik wilde roem, ik wilde beroemd zijn, ik wilde dat iedereen zei hoe mooi ik was. Ik was een fucking vet, stinkend joch.

Het is grappig dat een van de dingen waardoor ik me speciaal voelde een blanke honkballer was die Mike Tyson heette. Hij was binnenvelder bij de St. Louis Cardinals, maar omdat ik dezelfde naam had als die gast wist ik dat ik anders was en iets zou bereiken.

Toen ontmoette ik een andere blanke, een oude Italiaanse heer die me bijzonder vond. Zijn naam was Cus D'Amato en hij vulde mijn hoofd met visioenen van roem. Zonder deze man zou ik nu niet uit het raam van een chic hotel staan te kijken. Dan woonde ik in een sjofel appartementje in Brownsville of at ik chicken wings in een of andere vage tent in plaats van dat ik pasta bestelde bij roomservice. Of was ik dood.

Toen ik nog een jochie was, was ik bang om naar 42nd Street te gaan omdat zo'n motherfucker me zou kunnen herkennen van de dag ervoor en me achterna zou komen en me in elkaar zou trappen omdat ik een camera had gestolen uit zijn elektronicazaak. Nu kan ik niet over 42nd Street lopen omdat iemand me dood zou kunnen knuffelen. Maf, toch? Als ik op 42nd Street loop willen zoveel mensen me een high five geven dat ik in de auto moet gaan zitten.

En niet alleen op mijn oude werkterrein. Ik kan bijna nergens ter wereld meer normaal over straat. Belachelijk, toch? Ik kan in Dubai geen sieraden kopen. Zodra ik het hotel verlaat, word ik lastiggevalen.

En dat komt allemaal door Cus. Niet denken dat ik loop te zeuren – ik ben er erg dankbaar voor. Maar ik begrijp niet zo goed hoe het zo gekomen is. Hoe kon deze boksmanger en -trainer, die in het noorden van de staat New York in ballingschap leefde, mij op mijn dertiende nog geen tien minuten zien sparren en voorspellen dat ik de jongste kampioen zwaargewicht ooit zou worden? Waarom ik? En hoe wist hij dat?

Dit boek gaat over onze relatie. Cus D'Amato is een van de uniekste mannen die ooit op deze wereld rondliepen. Hij heeft veel betekend voor heel veel mensen, en heeft hen geholpen een betere versie van zichzelf te worden. Hij maakte de zwakken sterk. Hij nam een dik, bang dertienjarig jongetje onder zijn hoede en veranderde hem in een gast die niet meer normaal over straat kan.

1

Voordat Cus er was, redden duiven mijn leven. Ik was een dik propje toen ik klein was, zo'n kind dat zich zijn kleingeld laat afpakken, zijn broodje bal uit zijn handen laat slaan, en zijn bril laat breken en dan vervolgens in de benzinetank gestopt wordt van een vrachtwagen die voor school geparkeerd staat. Ik werd elke dag gepest tot ik werd meegenomen naar een dakterras bij mij in de buurt en van de oudere jongens te horen kreeg dat ik de stront op moest ruimen van de duiven die ze daar hielden. Ik begreep er niets van. Het waren zulke kleine, onbetekenende beestjes. Hoe konden zulke hippe gasten daar nou in geïnteresseerd zijn? Maar je zag aan hun lachende gezichten dat die duiven heel veel voor hen betekenden.

Ik ruimde dagelijks de stront op. Dat hield me weg bij de pestkoppen. Als mensen me het dak op zagen gaan met die jongens, zeiden ze: 'Niet meer fucken met hem, hij kent die gasten.' Je fuckt gewoon niet met duivenmelkers. Ze stonden erom bekend dat ze je van het dak flikkerden als je aan hun duiven zat.

Na duivenloopjongen werd ik kruimeldief. Ik ging niet om met mensen van mijn eigen leeftijd. Ik werd geschoold door oudere vrienden als Bug en Barkim. Omdat ik klein was, lieten ze me door het raam naar binnen klimmen en de deur openmaken zodat zij het huis leeg konden halen. Ik werd een keer gevangengezet met Bug. Hij grapte dat hij naar de bajes zou gaan en ik in de jeugdgevangenis vakantie zou vieren met melk en koekjes. Ik was een beroepsstudent, zoog alles op wat die oudere gasten deden.

Naarmate ik ouder werd, werd ik ook groter, maar ik voelde me nog steeds dat kleine jochie met het brilletje dat altijd gepest werd. Ik had nooit gedacht dat ik ooit bokser zou worden, maar ik hing rond met mijn vriend Wise, die amateurbokser was. We rookten wiet

en schaduwboksten dan. Wise deed tijdens het schaduwboksen altijd het Ali-loopje. Mijn eerste gevecht vond per ongeluk plaats. Ik had inmiddels wat van mijn gestolen geld gebruikt om mijn eigen duiven te kopen. Ik hield ze in een leegstaand pand naast het gebouw waarin ik woonde. Ene Gary Flowers had een van mijn duiven gestolen, en toen ik hem daarmee confronteerde, haalde hij het beestje uit zijn jas, draaide het zijn nek om, en smeerde het bloed uit over mij. Ik was woest, maar durfde niet te vechten, tot een van mijn vrienden me opjutte. ‘Pak ’m, Mike.’ En dus gaf ik hem een rechtse, waarna hij gestrekt ging en ik stomverbaasd was. Ik wist niet wat ik moest doen. Toen drong het tot me door hoe cool het eruitzag als Wise het Ali-loopje deed, en dat deed ik dus, waarop iedereen begon te klappen. Het applaus smaakte naar meer.

Boksen was belangrijk in de buurt. Als je goed kon boksen, dwong dat respect af. En dus begon ik een reputatie op te bouwen met mijn straatgevechten. Ik was vooral goed in iemand onverwacht hard in zijn maag stompen. Als ik met iemand vocht en hij gleed uit, viel ik hem aan als hij op de grond lag. En ik won niet altijd. Ik werd vaak in elkaar geslagen omdat ik met oudere mannen vocht. Ik was elf of twaalf, en vocht met kerels van in de dertig omdat, als ik ze versloeg met dobbelen, ze een kind niet wilden betalen. En als er een niet betaalde, betaalde niemand. En dus viel ik hem dan aan. Die mannen hadden misschien wel wapens bij zich, maar dat interesseerde me niet. Ze wisten dat ik geen sukkel was en moesten vechten of hun pistool trekken en me er mee neerslaan.

Toen we nog jong waren, dacht ik dat al mijn vrienden voor altijd bij elkaar zouden blijven. Maar het leven gaat door en er gaan mensen dood. Ik heb nooit iemand gekend die trouwde en stopte met stelen en op het rechte pad belandde. Ik ging ervan uit dat we bleven stelen tot iemand ons vermoordde of wij hen. Soms stierf een vriend tijdens een klusje – hij werd neergestoken of -geschoten. Je zou denken dat we dan naar huis zouden rennen om tegen onze moeder te zeggen wat er was gebeurd, maar we keken alleen of er ergens nog iets te stelen viel. We gingen niet naar huis tot we nog wat geld te pakken kregen. We waren als fucking haaien, we bleven in beweging.

Mijn moeder kreeg steeds meer genoeg van mijn bestaan als krui-

meldief omdat ik steeds meer tijd doorbracht in Spofford. Het heette eigenlijk Bridges Juvenile Center, een van ratten vergeven hel op Spofford Avenue, in het Hunts Point-gedeelte van de Bronx. Als je eraartoe moest leek het wel een klassenreünie, zoals in *Cheers*, 'where everybody knows your name'. En al was er misschien geen airco, je kreeg er tenminste wel op tijd je natje en je droogje. En je koekjes met een beker melk.

Een van de keren dat ik er zat, ik was toen net twaalf geworden, draaiden ze de film *The Greatest*, een film uit 1977 waarin Muhammad Ali zichzelf speelt. Ik hield van Ali's stijl, maar was helemaal geen boksfan. Ik vond het leuk om naar worstelaars als Bruno Sammartino en Killer Kowalski te kijken. De enige keer dat ik een gevecht zag van Ali was toen hij voor de tweede keer tegen Leon Spinks bokste. Ik hing rond met een vriend ergens op een straathoek in Brownsville, toen we een gast de winkel op de hoek binnen zagen gaan. Iemand vertelde ons dat hij voedselbonnen en geld had, en dus volgden we hem naar binnen. Ik liep naar achteren om een zak chips te halen en zorgde ervoor dat ik vóór hem bleef. Alle ogen waren op de tv gericht, waarop te zien was hoe Ali bokste. Dus ik liet de zak chips vallen, bukte me om hem op te rapen, waarop die gozer bleef staan en mijn vriend, die achter hem stond, zijn zakken rolde. Ik was gek op Ali, maar het gevecht interesseerde me totaal niet.

Maar in Spofford in een zaaltje met honderden jongeren naar zijn biopic kijken, was geweldig. En toen de film was afgelopen en het licht aanging, kwam Ali plotseling het podium oplopen, en ging het dak eraf. Whoa. Ali sprak ons toe over detentie en vertelde over hoe hij gek werd toen hij zelf vastzat. Hij zei mooie, inspirerende dingen. Die speech veranderde alles. Niet dat ik na afloop van zijn praatje bokser wilde worden. Ik wist dat ik beroemd wilde worden. Ik wilde meemaken dat iedereen helemaal gek werd als ik ergens binnenkwam. Maar ik wist niet wat ik moest doen om die shit voor elkaar te krijgen.

Ik zat weer in Spofford voor inbraak. Ik had er zes maanden van mijn anderhalf jaar op zitten. Spofford is een tijdelijke opvang, ze bereidden me voor op mijn overplaatsing naar een andere jeugdgevangenis, en dus probeerde ik voor mijn vertrek nog wat geld bij elkaar te scharrelen. Je moet meedogenloos zijn en ervoor zorgen dat je het

nodige jaf voor je wordt doorgestuurd. Als je platzak vertrekt, denken ze in de volgende gevangenis dat je een wafje bent.

Ik werkte meestal samen met mijn makker Darryl ‘Homicide’ Baum, die er ook vastzat. Gasten uit Brownsville zochten elkaar op. Als wij te weten kwamen dat er in de volgende slaapzaal een nigga uit de Bronx zat met gouden sieraden, dan gingen wij die halen. Ik jatte. Iedereen kende Mike de Jatter uit Brownsville. Om die gouden ketting te krijgen, wachtten we tot we gingen sporten met die gast. De meeste jongens deden hun sieraden niet af, ze droegen ze. Homicide en ik gingen naar de gymzaal, waar Hommo hem zag. Maar hij was een coole gast, want ik liep naar hem toe en hij stompte me in mijn gezicht, *boom!* Ik verwachtte dit niet, en Hommo stortte zich gewoon op hem, boom, boom, boom, boom. We sloegen die nigga in elkaar en namen zijn sieraden mee.

Ik zat in Spofford altijd in de shit. Vlak voor ze me doorstuurden, had onze slaapzaal bonje met een andere slaapzaal en werd ik gepakt met een mes. De dienstdoende leidinggevende las het verslag van de vorige shift en hij droeg me op te gaan staan om gestraft te worden. Op het bezit van een mes stond tien slagen op mijn hoofd met een halve biljartkeu.

BENG. BENG. BENG. BENG. De cipers waren echt wreed. Ze sloegen je alsof je een hond was.

Een paar dagen na deze afranseling kwam mijn maatschappelijk werker om te vertellen dat ik het laatste jaar van mijn straf ergens anders moest uitzitten. Ze zeggen niet waar je naartoe gaat, zodat je dat tegen niemand kunt zeggen. De volgende ochtend deden twee cipers me handboeien om en zetten me op de achterbank van een auto en reden me naar Johnstown, in het noorden van de staat New York. Ik ging naar Tryon, maar daar had ik nog nooit van gehoord. Dus ik dacht: als ik daar niemand ken, moet ik maar wat mensen neersteken. Zo ging dat gewoon.

De Tryon School for Boys was lichtjaren verwijderd van Spofford. Het was in de bossen, een uur ten noordwesten van Albany. Je woonde er in verschillende huisjes. Er was een overdekt zwembad, een goede gym en leuke therapieën, zoals het kweken van fazanten. Aangezien ik niet beschouwd werd als een echte misdadiger, werd ik

aanvankelijk in Briarwood Cottage geplaatst, die open was. Ik had er mijn eigen kamer zonder slot op de deur.

Ik begon me meteen te laten gelden door andere kinderen, cipiers, eigenlijk iedereen aan te vallen. Ik begon een reputatie te krijgen. Mike Tyson – de gestoorde gek, de fucking mafkees die je zonder aanleiding op je bek slaat of met kokend water gooit. De laatste druppel was toen een gastje me voorbijliep in de gang en mijn pet probeerde af te pakken, wat niet lukte. Ik moest drie kwartier wachten tot de les voorbij was en het enige waar ik aan kon denken was wat ik hem zou aandoen. Toen de les was afgelopen zocht ik 'm op en sloeg hem in elkaar.

Dat was het einde van mijn vrijheid. Ik werd door twee cipiers naar Elmwood gebracht, het huis dat wél op slot kon. Als je in Elmwood zat moest je je normaal gedragen, want als je dat niet deed tuigden die redneckbewakers je af. Elmwood was voor klootzakken, omdat ze daar thuishoorden. Voor mij was het een eer.

Eenmaal in Elmwood sloten ze me op in een kamer, kleedden me uit en haalden het matras weg. Ze waren bang dat ik zelfmoord zou plegen of zo. Om het half uur kwam iemand poolshoogte nemen. Ik zat in de isoleer, maar er zat een piepklein raam in de deur en ik hoorde wat andere gevangenen voorbijlopen. 'Hé, gebeurt er hier nog wat?' riep ik. Een van die gasten vertelde dat ze net gespard hadden met meneer Stewart, een van de cipiers van Tryon. Ik had al van Bobby Stewart gehoord. Hij gaf boksles, en iedereen die zijn lessen volgde was vrolijk en blij. Hij zorgde dat je missloeg zodat je viel, waardoor iedereen zich rot lachte. Ik besloot dat ik zijn lessen wilde volgen.

Iedere keer als iemand van het personeel poolshoogte kwam nemen, smeekte ik of ik naar meneer Stewart mocht. Uiteindelijk belden ze hem. 'Hij is erg rustig. Hij is beleefd. Hij heeft gegeten en vroeg of we het wilden opruimen. Hij wil echt heel graag met je praten,' zeiden ze tegen hem. Stewart wachtte tot iedereen in bed lag omdat hij niet wilde dat de rest erbij betrokken zou raken als ik een rel zou schoppen. Daarna kwam hij mijn kamer binnen. Hij gooide de deur open en rende naar binnen.

'Wat moet je van me?' brulde hij.

Alleen al door dit op te schrijven krijg ik tot de dag van vandaag koude rillingen.

‘Ik wil bokser worden,’ antwoordde ik.

‘Net als alle andere jongens hier,’ blafte hij. ‘Als ze ook echte bokkers waren zouden ze hier helemaal niet zitten. Dan zouden ze vrij rondlopen, naar school gaan, werk zoeken. Hier zitten alleen losers.’

‘Het enige dat ik wil is bokser worden. Ik heb er alles voor over,’ zei ik.

Meneer Stewart bleef tegen me schreeuwen, en toen veranderde zijn toon.

‘Oké, ik zal erover denken, als jij je gedrag verandert. Ik wil dat je naar school gaat zonder rotzooi te trappen. Over een maand kijken we dan verder.’

Later vertelde Stewart me dat hij daar al tien jaar werkte, maar nog nooit zo’n onzeker jongetje als ik had gezien. Hij zei dat hij zich kon voorstellen dat ik een boek jatte als niemand keek, maar niet dat ik de confrontatie met iemand durfde aan te gaan. Ik durfde hem niet eens aan te kijken toen hij mijn kamer binnenstormde. Ik mocht op straat dan een hoop bravoure hebben, ik was gewoon een verlegen jongetje. Ik was eigenlijk gewoon een volger, een leerling, geen leider. Ik kon stelen, liegen en bedriegen, meer niet.

Stewart controleerde dagelijks de logboeken om te zien of ik me gedroeg. Hij zag dat ik niet alleen deed wat ik moest doen, maar ook vroeg of er nog extra klusjes waren. Waarna ik vroeg of dat genoteerd kon worden zodat Stewart mijn gedragsverandering zag. Binnen zes dagen zat ik bij de besten van de klas. Weet je, mijn familie komt uit het zuiden. Ze leerden me rustig te blijven, en hoe je met andere mensen praat. ‘Ja, mevrouw, nee, meneer.’

Meneer Stewart begon mijn dossier te lezen en zag dat ze dachten dat ik nog net niet achterlijk was. Hij ging ermee naar de psychologe, en vroeg: ‘Wat lees ik nou?’ Ze zei dat ik een geestelijke achterstand had. ‘Hoe wordt dat vastgesteld?’ vroeg hij. ‘Nou, door het te testen.’ ‘Testen? Hij kan niet fatsoenlijk lezen en schrijven. Hoe kun je dan weten of hij achterlijk is? Ik maak hem nu een tijdje mee, en hij is slim. Hij kan alleen niet lezen of schrijven. Ik ben er zelf ook geen ster in, maar ik ben toch ook niet achterlijk?’ De psychologe begon te wauwelen, waarop Stewart zijn zelfbeheersing verloor en zei dat ze zelf achterlijk was. Daar werd een aantekening van gemaakt. Ik hou

van Bobby. Hij is zo'n Ier die geen blad voor de mond neemt.

Dus bleef ik me gedragen en goede beoordelingen krijgen, en me-
neer Stewart leek onder de indruk. Ik weet zeker dat hij dat was toen
hij een keer het krachthonk binnenliep. Ik wilde net gaan bankdruk-
ken.

'Wat doe jij nou?' zei hij tegen me. 'Er zit honderdvijftien kilo op.'

'De andere jongens zeggen dat ik het niet kan,' zei ik.

'Niet doen! Haal er gewicht af en begin met zestig kilo,' zei hij.

Hij liep weg en toen hij zich omdraaide zag hij dat ik toch honderd-
vijftien kilo drukte, tien keer – zonder warming-up. Ik was destijds
zo fucking sterk. Ik denk dat mijn reputatie me vooruitsnelde, want
toen Stewart eindelijk besloot dat hij met me wilde sparren, was zijn
baas ongerust.

'Jezus, ik weet dat je in vorm bent, maar die knul is sterker dan
wij allemaal bij elkaar. Kijk een beetje uit,' zei hij tegen Bobby. 'We
kunnen het niet hebben dat iedereen ziet dat het personeel door de
leerlingen in elkaar geslagen wordt.'

De dag van onze eerste sparringsessie was ik erg opgewonden. De
anderen kenden mijn reputatie van straatvechter in Brooklyn, dus ze
waren gespannen. We begonnen te boksen en ik dacht dat ik het aar-
dig deed want hij zocht dekking en ik kreeg een paar klappen. Opeens
maakte hij zich los en die motherfucker gaf me een stomp in mijn
maag. Ik ging neer. Zoveel pijn had ik nog nooit gevoeld. Ik had het
gevoel dat ik alles wat ik de voorgaande twee jaar had gegeten uit zou
kotsen. Ik kwam overeind, maar kreeg geen lucht.

'Lopen,' blafte hij. 'Lopen, nu.' Ik kon weer ademen en we hervat-
ten het boksen. Na afloop vroeg ik of hij me wilde leren hoe je een
gast zo in zijn maag moet stompen. Zou me goed van pas komen bij
berovingen.

Ook al had hij me er zo van langs gegeven, ik gaf nooit op. Ik sloeg
geen sparringsessie over. De hele slaapzaal en bijna al het personeel
kwam naar ons kijken. Ik was blij met die aandacht. Ik wilde dat ze
naar me keken en me bewonderden, maar als ze dat deden werd ik
kwaad! Ik spoorde toen echt niet.

Toen hij eenmaal doorhad dat ik bleef terugkomen, ook al kreeg
ik ervan langs, begon hij me les te geven. We wachtten tot de rest om

negen uur naar bed ging en dan trinden we van half tien tot elf, en ik naar bed moest. Meneer Stewart begon met stoten die ik moest zien te ontwijken, daarna draaiden we het om. Ik had nog nooit in mijn leven een doel gehad behalve stelen, maar Bobby gaf me iets om op te focussen. Ik veranderde mijn drang om te stelen in drang om te boksen. Als we klaar waren ging ik naar mijn kamer, en oefende ik wat ik die keer geleerd had tot drie uur 's nachts, in het pikdonker. Ik weet dat Stewart onder de indruk was van mijn inzet en hij dacht dat het me ook buiten de ring van pas zou komen.

Ik was zo opgewonden dat ik hem met mijn moeder liet praten tijdens een van de keren dat ik haar mocht bellen. Hij vertelde haar hoeveel vooruitgang ik boekte en dat het, als ik ermee doorging, nog wel wat zou worden met mij. Ze lachte alleen maar en bedankte hem. Ik had haar nooit een reden gegeven hoopvol over mij te zijn.

Meneer Stewart was opgetogen over mijn progressie, maar begon zich wel zorgen te maken over hoe het verder moest met mij als ik vrijkwam. Hij wist dat als ik terugging naar Brooklyn alles voor niks geweest zou kunnen zijn en ik weer in mijn oude gewoontes terug zou kunnen vallen. Hij wilde een gym zoeken waar ik zou kunnen trainen, maar kreeg toen een ander idee.

Op een dag, na het sparren, vroeg hij of ik even wilde blijven.

'Moet je horen. Mijn vrouw is boos op me. Ik kom thuis met een gebroken neus en blauwe ogen. Ik kan niet meer met je boksen, maar ik breng je ergens naartoe waar ze je naar het volgende niveau tillen. Wil je dat, denk je? Want ik denk dat als je vrijkomt, je vermoord wordt, of opnieuw achter de tralies verdwijnt.'

'Nee,' protesteerde ik. 'Ik wil niet weg. Ik wil hier bij jou blijven.'

'Ik wil dat je bij Cus D'Amato gaat trainen. Hij is een beroemde trainer. Hij heeft Floyd Patterson de zwaargewichttitel bezorgd. José Torres werd kampioen zwaargewicht. Hij neemt je onder zijn hoede als je je gedraagt en hard werkt. Misschien kun je bij hem wonen.'

Voor Bobby Cus belde, liet hij me een paar moves zien waardoor de oude man onder de indruk zou zijn. Een ervan was een diagonale zijwaartse stap die me in staat stelde om uit te halen als ik uit de hoek kwam. Ik oefende erop en werd er echt goed in. Daarna belde Stewart naar Cus en vroeg hem of hij me wilde zien.

‘Absoluut,’ zei Cus. ‘Als jij denkt dat hij potentieel heeft, kom dan morgen maar.’

Toen we een dag later onderweg waren, probeerde Stewart mijn verwachtingen te temperen.

‘Voor hetzelfde geld mag Cus je niet meteen, weet ik veel,’ zei hij. ‘Maar misschien zegt hij ook wel dat we mogen terugkomen. Als hij dat doet, trainen we nóg harder, en blijven we terugkomen tot hij zegt dat je goed genoeg bent.’

De gym van Cus was boven het politiebureau in Catskill. Binnen was het donker en muf en er was een kleine ring. Er hingen ook veel verkleurde krantenknipsels aan de muur. Er liepen een paar oudere blanke mannen rond en een jongere vent, Teddy Atlas genaamd, die Cus’ assistent was. Ik werd voorgesteld aan Cus en zag meteen dat hij de boel volledig onder controle had. Alle zuurstof in de ruimte ging naar hem. Hij gaf me een hand zonder een spootje van een glimlach op zijn gezicht. Hij toonde geen enkele emotie.

Teddy Atlas keek me aan en zei: ‘We hebben geen tegenstander voor hem.’ Stewart zei dat hij het zou doen en stapte in de ring. In de eerste ronde was ik echt heel goed, ik zette meneer Stewart onder druk en beukte erop los. We deden zelfs die diagonale zijwaartse beweging die we geoefend hadden en toen ik naar Cus keek zag ik voor het eerst een glimlach op zijn gezicht. ‘Wauw! Wauw!’ zei hij. ‘Mooi.’

Ik bleef Stewart ook in de tweede ronde onder druk zetten en hij raakte me een paar keer goed en mijn neus begon hevig te bloeden. Het zag er erger uit dan het was en Atlas stapte de ring in.

‘Oké, Bobby. We hebben genoeg gezien,’ zei hij.

‘Nee, niet waar,’ wierp ik tegen. ‘Meneer Stewart zegt dat we niet opgeven. Als we boksen, doen we drie rondes.’

Bobby keek naar Cus en die zei dat het was alsof hij naar een film zat te kijken. Cus kreeg een rood hoofd en keek naar zijn vrienden die erbij waren en iedereen glimlachte. Bobby zei later dat Cus op wonderbaarlijke wijze transformeerde. ‘Hij begon te stralen. Heb je ooit iemand gezien die bang was en van wie de haren te berge rijzen? Cus had weliswaar geen haar, maar toch deed hij me daaraan denken. Hij zette grote ogen op en keek alsof hij weer zin kreeg in het leven.’

Cus liet ons een derde ronde boksen en ik presteerde behoorlijk

goed. Teddy trok mijn handschoenen uit en Cus hielp meneer Stewart met die van hem.

Ik zag ze praten, maar kon niet verstaan wat ze zeiden. Ik kon niets aflezen van Cus' gezicht. Hij keek uitdrukkelingsloos. Ik kwam er later pas achter dat Cus aan Bobby vroeg: 'Denk je dat hij voor me wil komen werken?' Bobby wist dat ik dat wilde, maar hij hield zich op de vlakte en zei dat hij het aan me zou vragen.

Op weg naar de auto hield ik het niet meer.

'Mag ik terugkomen? Hoe vond hij dat het ging?' bestookte ik Bobby.

Bobby gaf me een duw. 'Raad eens wat hij zei?'

'Dat ik niet terug mag komen?' zei ik. Ik was een lul met ontzettend weinig eigenwaarde.

'Nee! Hij zei: "Bobby, als we hem afsluiten van de afleidingen van de buitenwereld wordt hij de nieuwe wereldkampioen zwaargewicht, misschien wel de beste die we ooit gehad hebben." Maar dan moet je wel op dit niveau blijven trainen.'

Ik duwde hem terug.

'Kappen nou,' zei ik. En toen begon ik te huilen.

'Zo denkt hij over je,' zei Bobby. 'Zie je nou wel dat je geen tuig bent. Of een loser. Hij zegt dit al nadat hij je pas één keer gezien heeft. Weet je wel wat dat betekent? Maar je kunt het ook heel makkelijk weer verpesten. Blijf aan jezelf werken.'

'Ik ben er klaar voor,' zei ik door mijn tranen heen. 'Ik ben er klaar voor.'